

*Hồi Thứ Năm***Ỗ THIÊN NGOẠI HỮU Ỗ THIÊN**

Nhiều chuyện xảy ra trong ngày khiến Hàn Tiểu Tranh cảm thấy hơi mệt mỏi, gã chuẩn bị tắt đèn đi ngủ sớm. Trong lúc đang rửa mặt, gã thấy dường như ngoài cửa sổ có bóng người thoáng qua, nhưng vì cách một lớp cửa giấy nên nhìn không rõ.

Hàn Tiểu Tranh vừa cảm thấy nhẹ nhõm, bây giờ lại khẩn trương trở lại, không biết sắp xảy ra chuyện gì chẳng? Gã cố tự trấn an, tiếp tục lau rửa, nhưng vì quá hồi hộp, nên chiếc khăn cầm trong tay vừa nhúng vào chậu nước lại vắt khô, vắt khô lại nhúng ướt đến mấy bận mà chưa lau mặt lần nào!

Bỗng Hàn Tiểu Tranh nghe có tiếng sột soạt rất nhẹ, như tiếng người gõ nhẹ vào cửa sổ. Gã tưởng mình nghe nhầm, nhưng tiếng gõ nhẹ lại vang lên, lần này nghe lớn hơn lần trước.

Hàn Tiểu Tranh run run hỏi:

– Ai đó?

Bên ngoài có tiếng thì thào trả lời:

– Là ta!

Hàn Tiểu Tranh không nghe rõ là tiếng của ai, đang định hỏi thì “cách” một tiếng nhẹ, cánh cửa sổ đã đóng bỗng mở ra!

Hàn Tiểu Tranh suýt bật kêu lên! Nhưng gã kiềm chế được một phần vì bản tính hiếu kỳ. Cửa sổ vừa mở ra, Hàn Tiểu Tranh nhìn thấy một người đang đứng bên ngoài cửa, đằng sau lưng y có mấy thân cây, cho nên trong bóng đêm cả thân hình y hầu như chìm trong bóng cây, nếu không nhìn kỹ thì chẳng thể phát hiện ra.

Hàn Tiểu Tranh cơ hồ như nghe được tiếng tim mình đập thành thịch. Chợt thấy người bên ngoài cửa đưa tay phải vẫy gọi gã bước ra. Hàn Tiểu Tranh cố sức lắc đầu, gã không tự chủ được, thụt lùi một bước, nghĩ thầm: “Người này là ai? Có phải là người ban ngày đã cứu ta chẳng? Hay là người áo đen thần bí kia?”

Người bên ngoài cửa lại vẫy tay gọi Hàn Tiểu Tranh, sau đó lại vòng tay cúi mình chào. Hàn Tiểu Tranh giật mình, gã không hiểu tại sao đối phương làm như vậy. Người này có thể tránh tai mắt của Tả gia vào đây tìm gã, chắc hẳn tài nghệ có thừa, nếu có ác ý đối với gã thì gã cũng vô phương tự cứu. Nghĩ vậy, gã gật đầu nhưng trong lòng hoang mang cực độ.

Hàn Tiểu Tranh định tắt đèn, nhưng lại thấy người kia khoát tay lia lịa ngăn cản, lại chỉ vào khung cửa sổ. Hàn Tiểu Tranh hiểu ý, bất chợt nghĩ đến sáng nay gã cũng phải nhảy qua cửa sổ, trong bụng bật cười thầm, bao nhiêu hồi hộp cũng bớt đi. Gã leo qua cửa sổ ra ngoài.

Người kia bước đến phía Hàn Tiểu Tranh, làm gã vừa khần trương vừa thâm tính: “Nếu y muốn giết ta, thì ta lăn một vòng rồi kêu cứu!”

Nhưng gã lại nghĩ đến cảnh Long Tại Thiên bị người áo đen đánh bại, lại e dè vì nếu đối phương là có võ công cao, thì gã có lăn nhanh cách mấy cũng vô ích.

Người kia chưa giết gã, song bước đến gần cửa sổ đưa tay phất nhẹ, cánh cửa sổ bèn đóng lại như cũ! Sau đó y nắm lấy tay Hàn Tiểu Tranh, khẽ nói:

– Đi theo ta!

Hàn Tiểu Tranh chợt phát hiện ra y đeo vải che mặt, nghe giọng nói có vẻ quen thuộc nhưng gã chưa nghĩ ra là ai. Gã biết lúc này chỉ có nước ngoan ngoãn đi theo y.

Người kia xem ra rất thông thạo các lối đi tại Tả gia, quẹo trái rẽ phải mấy bận mà vẫn không gặp phải ai cả. Đi vòng ra sau một giàn hoa, cả hai đến trước bức tường khá cao bao bọc khuôn viên Tả gia. Người kia vòng tay ôm hông Hàn Tiểu Tranh, nhún mình phóng lên đầu tường, sau đó nhảy xuống phía ngoài, tiếp tục băng mình đi.

Hàn Tiểu Tranh nghe gió thổi ù ù bên tai, gã chỉ có một ý nghĩ trong đầu là cầu mong đừng bị đánh rơi giữa đường! Người che mặt đem Hàn Tiểu Tranh đi một lúc thì dừng lại. Hàn Tiểu Tranh mở mắt nhìn chung quanh, bỗng rùng mình vì gã phát giác ra nơi đây là một bãi tha ma.

Hàn Tiểu Tranh trống ngực đánh bình bình: “Chẳng lẽ... chẳng lẽ y đã đào sẵn mộ... cho... cho ta?!”

Nghĩ đến đây, đầu gối gã run cầm cập. Xa xa, một con quạ đêm cất tiếng kêu thê lương, tiếng kêu lan xa dần và từ từ chìm hẳn, gió thổi lúc mạnh lúc nhẹ, trong không khí phảng phất mùi xác chết thối rữa. Hàn Tiểu Tranh lập cập nói:

– Ông đem tôi đến... đến đây... đây làm gì?

Người kia đáp:

– Đem người đến xem một thứ.

Giọng của y vì nói qua lớp vải che mặt nên có chút biến đổi, Hàn Tiểu Tranh nghe rất quen tai nhưng vẫn không nhận ra là ai.

– Người đi theo ta.

Lần này y buông tay Hàn Tiểu Tranh, gã đi theo sau lưng y băng qua một dãy phần mộ. Hàn Tiểu Tranh cảm thấy lạnh toát cả mình, gã muốn nép gần sát người che mặt một chút, nhưng cũng sợ y. “Hay là y dắt ta đi xem phần mộ đã chọn sẵn cho ta?”

Hàn Tiểu Tranh ngẫm hồi hận đã đi theo y ra đây, gã thà được chết tại Tả gia còn hơn. Người che mặt cuối cùng đã dừng lại, đưa tay chỉ ra phía trước:

– Người xem kìa.

Hàn Tiểu Tranh nhìn theo hướng người che mặt chỉ... gã nhìn thấy một mộ huyệt! Bốn bên mộ có đất đắp lên, còn có những cành cây phủ lên, dưới ánh trăng mờ, có thể nhìn ra được đây là một mộ huyệt mới, cành cây cũng mới chặt xuống.

Hàn Tiểu Tranh chỉ dám nhìn chung quanh huyết chứ không dám nhìn vào trong huyết.

Người che mặt nói:

– Người nhìn thấy gì?

– ... Một ngôi mộ...

– Trong mộ có gì?

– Không... không có...

Hàn Tiểu Tranh muốn nói “không có xem rõ”. Người che mặt ngắt lời gã:

– Đúng thế, trong mộ không có gì cả! Nhưng theo lẽ phải có một cô gái xinh đẹp trong đó!

Giọng nói của y lộ vẻ u buồn khôn xiết. Hàn Tiểu Tranh bỗng hỏi:

– Huynh là Tả công tử?

Người che mặt im lặng trong giây lát rồi chậm rãi gạt đầu, y đưa tay kéo chiếc khăn che mặt xuống. Hàn Tiểu Tranh vô cùng kinh ngạc, gã không ngờ Tả Chi Nhai lại có võ công cao siêu như vậy! Tả gia quả có nhiều bí mật.

Hàn Tiểu Tranh hỏi:

– Đây là chỗ an nghỉ của Đoạn cô nương?

Giọng Tả Chi Nhai trầm buồn:

– Đúng ra là như vậy, nhưng lúc ta đào mộ, mới phát giác ra bên trong không có gì cả...

– Tại... tại sao biểu ca phải đào mộ?

Hàn Tiểu Tranh cảm thấy Tả Chi Nhai chẳng có lý do gì để làm như thế, một người đã chết, tại sao người sống còn nhẫn tâm kinh động đến linh hồn của cô nữa?

Tiếng nói của Tả Chi Nhai cất lên giữa đêm vắng bi thống lạ thường, khiến người nghe phải thương cảm:

– Bởi vì ta không tin Như Yên chết thật, ta không tin nàng đã tự sát... Như Yên đã nói dù ta và nàng không thể ở bên nhau, nhưng nàng vẫn yêu ta, nàng sẽ tiếp tục sống hết cuộc đời, biết đâu đến một ngày nào đó chúng ta sẽ có thể vĩnh viễn bên nhau.

Hàn Tiểu Tranh hỏi vặn:

– Vậy còn vợ biểu ca thì sao? Không lẽ cô ấy phải chịu đau khổ hay sao?

Tả Chi Nhai ân hận đáp:

– Ta biết ta có lỗi với cô ấy, nhưng đó là việc vạn bất đắc dĩ, cô ấy là một thiếu nữ tốt, vốn không nên chịu phải cảnh này, ta đã quyết định từ nay không gặp cô ấy nữa, để tránh làm cô ấy đau lòng...

Hàn Tiểu Tranh cười nhạt:

– Nhưng sự thật thì cô ấy đã bị tổn hại, ai cũng biết cô là vợ của biểu ca, nếu biểu ca tiếp tục thất tung, thì cô ấy sẽ phải chịu cảnh cô độc từ nay về sau.

– Ta thật có lỗi với cô ấy, nhưng ta yêu Như Yên, người ngoài không thể hiểu được đâu.

Hàn Tiểu Tranh lúc này hết biết sợ là gì, gã lớn tiếng:

– Nếu ngươi là người có trách nhiệm thì chẳng nên cưới A Vân làm gì!

Tả Chi Nhai ngạc nhiên hỏi:

– A Vân? Người làm sao biết tên cô ấy?

– Tôi... tiểu đệ và cô ấy ở cùng một Cô Thủy trấn, làm sao không biết?

– Chẳng trách ngươi bênh vực cô ấy, nhưng tội nhất vẫn là Đoạn Như Yên, nàng còn trẻ thế mà đã chết một cái chết mờ ám.

Hàn Tiểu Tranh thở ra một hơi:

– Biểu ca nói đi, tại sao đem tiểu đệ ra đây?

Tả Chi Nhai chừng như tỉnh thức lại, vội nắm lấy vai Hàn Tiểu Tranh:

– Ngươi hãy kể cho ta nghe toàn bộ những gì ngươi nhìn thấy ngày hôm nay, ta phải tìm cho ra ai đã giết Như Yên của ta!

Hàn Tiểu Tranh ngấm ngầm giật mình, hỏi:

– Làm thế nào biểu ca biết lúc Đoạn Như Yên chết thì tiểu đệ cũng có mặt?

– Có người cho ta biết.

– Là ai?

– Ta cũng không biết, lúc ta phát hiện ra trên mình có một tờ giấy cuộn lại, muốn tìm người đó thì y đã biến mất.

Hàn Tiểu Tranh kinh ngạc vô cùng, gã không tưởng tượng được với tài nghệ của Tả Chi Nhai, mà còn có người qua mặt y! Lúc này gã mới hiểu rõ hàm ý câu “thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân” là như thế nào. Gã lại hỏi:

– Trên giấy viết gì?

– Y nói ngươi là kẻ biết chuyện, nhưng việc này không liên can đến ngươi.

– Biểu ca tin chẳng?

– Ban đầu ta không tin, nhưng quan sát người một lúc thì ta tin.

Hàn Tiểu Tranh không ngờ Tả Chi Nhai đã âm thầm quan sát gã, trong bụng sợ hãi nghĩ thầm: “Sao ta chẳng hay biết gì cả? Nếu y có hãm hại ta, thì ta chết cũng chẳng biết nữa”. Hàn Tiểu Tranh hỏi tiếp:

– Do đâu mà biểu ca biết Đoạn cô nương được chôn tại nơi này?

– Người của Xuân Phong Như Ý Lâu cho ta biết. Khi ta nghe người áo đen tuyên bố, đã biết có điều chẳng lành, nên mượn dịp mọi người lo nhìn người áo đen, ta chuồn ra từ phía hậu viên, đến ngay Như Ý Lâu. Đến đó thì có người xác nhận cái

chết của Như Yên, họ lại cho ta biết chỗ chôn xác của nàng. Ta... ta vẫn muốn nhìn thấy mặt nàng một lần nữa, mà ta cũng không tin nàng tự sát, cho nên...

– Cho nên biểu ca đến đây quật mộ lên xem?

– Phải, nếu Như Yên dưới cõi âm có biết, nàng cũng sẽ thứ lỗi cho việc ta làm! Nhưng lúc ta đào mộ ra thì không thấy gì cả!

Hàn Tiểu Tranh trầm nghĩ: “Tại sao Như Ý Lâu đem Đoạn Như Yên chôn mau như vậy?”. Gã suy nghĩ rồi nói:

– Biểu ca muốn nghe thì đệ sẽ kể hết mọi chuyện, tin hay không tùy biểu ca. Tiểu đệ đi Như Ý Lâu, tìm đến Khúc Tiểu Nguyệt...

Hàn Tiểu Tranh thuật lại mọi việc cho Tả Chi Nhai nghe. Kể đến đoạn gã nghe tiếng kêu tắt nghẹn của Đoạn Như Yên, gã thấy thân hình Tả Chi Nhai như run lên. Hàn Tiểu Tranh lại kể tiếp đến lúc gã được cứu:

– ... đệ nói có thể biểu ca không tin, đệ nhờ một sợi dây từ trên nóc nhà thông xuống cứu!

Giọng Tả Chi Nhai bình tĩnh:

– Ta tin.

Hàn Tiểu Tranh thất thanh hỏi:

– Vì sao? Không lý tự nhiên có sợi dây thông xuống lúc đó là chuyện bình thường sao?

– Không bình thường. Nhưng trong tờ giấy trên mình ta có kể chuyện này, cho nên ta tin. Trừ phi người và người bí mật kia đã âm mưu với nhau trước, nhưng ta biết người và y không cùng một phe.

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên hỏi:

– Làm sao biết được?

– Vì người thực sự không biết võ công, lúc ta nắm cổ tay người đã dò ra điều này.

Hàn Tiểu Tranh bảo thầm: “Thì ra là vậy. Nói như thế nếu mình biết võ, không chừng đã bị y nghi ngờ, có khi toi mạng cũng có?”

Tả Chi Nhai ngẩng bóng trắng trên trời cao, im lặng một lúc mới lên tiếng:

– Người nghĩ Như Yên tự sát hay bị hạ sát?

– Bị hạ sát.

Tả Chi Nhai quay lại nhìn gã nói:

– Người rất thành thật thẳng thắn, ta biết người rất thông minh, cho nên nhất định người đã đoán ra nàng bị người giết hại, nếu người mà nói nàng tự sát, thì ta biết là người nhất định nói láo!

Hàn Tiểu Tranh cười đáp:

– Biểu ca nhìn ra điều này, hẳn biểu ca cũng không đơn giản.

Tả Chi Nhai bỗng hỏi:

– Nhưng ta không hiểu một người thông minh như ngươi tại sao vướng vào chuyện này?

Hàn Tiểu Tranh cười gượng:

– Tiểu đệ nào có muốn? Dù có bỏ đi, biểu ca vẫn tìm đến tiểu đệ được, phải chăng?

Tả Chi Nhai lặng lẽ gật đầu, y nhìn mộ huyết trống không kia, từ từ nói:

– Đối phương không muốn ta nhìn thấy Như Yên, nhất định là sợ ta khám phá ra điều gì trên thân thể của nàng, nên mới đem nàng đi. Ta mà tìm ra hung thủ, nhất định chém hẳn ra trăm mảnh!

Nghe tiếng Tả Chi Nhai nghiêng rằng, Hàn Tiểu Tranh biết y nói là sẽ làm. Gã bỗng nhớ đến chuyện gì, lấy trong mình ra một vật, chính là vật màu hồng có hình trái tim mà Đoạn Như Yên định trao cho gã. Hàn Tiểu Tranh đưa vật này cho Tả Chi Nhai và nói:

– Tiểu đệ tìm thấy vật này trên... trên di thể của Đoạn cô nương, giờ trao lại cho biểu ca, lúc đó cô ấy nắm vật này trong tay, có thể là định đưa cho tiểu đệ đem về trao cho biểu ca.

Tả Chi Nhai đón lấy hình trái tim, người đứng thờ ra, nếu chẳng phải ánh trăng quá mờ, thì Hàn Tiểu Tranh chắc đã thấy trong mắt Tả Chi Nhai có rướm ánh lệ.

Hàn Tiểu Tranh lại nói:

– Biểu ca hãy cùng tiểu đệ về Tả gia, tuy biểu ca có võ công cao cường nhưng sức một người dù sao cũng đơn độc, chi bằng nhiều người hợp lại thì cơ hội truy tìm hung thủ hẳn là khá hơn.

– Không, ta không về!

– Tại sao?

Hàn Tiểu Tranh ngạc nhiên, thầm nghĩ chẳng biết có phải Tả Chi Nhai oán hận việc cha y bức bách y cưới A Vân. Tả Chi Nhai đáp:

– Bởi vì... chẳng bởi vì sao, đến lúc phải về ta sẽ tự động đi về.

– Vậy... A Vân thì...

Tả Chi Nhai thở dài:

– Đợi mọi việc điều tra minh bạch xong, ta sẽ nói rõ cho cô ấy biết, dù làm như vậy chẳng tránh được những tổn hại ta gây ra cho cô ấy.

Hàn Tiểu Tranh mở miệng chừng như muốn nói gì nhưng lại không nói.

– Người cũng nên đi về, ta hy vọng người chớ nên tiết lộ chuyện đêm nay cho bất cứ ai khác.

Hàn Tiểu Tranh gật đầu, sau đó Tả Chi Nhai đưa Hàn Tiểu Tranh trở về Tả gia, nếu không, gã chẳng thể leo qua bức tường cao bao bọc sân nhà họ Tả.

Cả hai chẳng hay biết, sau lưng họ cách bảy, tám trượng, có một bóng người như bóng ma âm thầm đi theo họ. Nhưng chính bóng người này cũng không biết phía sau lưng y, còn có một người ẩn mình trong bóng tối đang cười nhạt đắc ý.

Lúc Hàn Tiểu Tranh trở về phòng, ngọn đèn đã sắp cạn dầu, ánh đèn leo lét sắp tắt. Gã thổi tắt đèn, để nguyên y phục nằm trên giường, nhưng nào có ngủ được. Gã không ngờ chỉ vì mình nảy ra một ý mà vướng vào bao nhiêu chuyện! Càng tệ hơn nữa là sự việc xem ra vẫn chưa kết thúc.

Nghĩ tới nghĩ lui, Hàn Tiểu Tranh bắt đầu cảm thấy lơ mơ, ngay lúc sắp thiếp đi, đột nhiên gã giật mình kinh hãi mở choàng mắt ra, chỉ thấy có một bóng người đang đứng sừng sững bên cạnh giường, trong tay y cầm một cây đao, đang nhắm ngay cổ gã chém xuống!

Ngay lúc đó Hàn Tiểu Tranh sợ đến tắt tiếng, gã tuyệt vọng vì biết mình chỉ có nước chết, không thể nào tránh khỏi ngọn đao đó! Cổ họng gã chừng như đã cảm thấy hơi lạnh buốt của lưỡi đao!

Bỗng nhiên có một loạt âm thanh kỳ dị vang lên, như thể có vật gì cuốn lấy ngọn đao, kéo đao văng ra ngoài cửa sổ! Lúc này, Hàn Tiểu Tranh mới biết là cửa sổ lại mở ra. Chợt nghe người vung đao “hự” một tiếng như thể trong cổ ngâm đầy nước, cả thân hình y đổ xuống giường về phía gã. Gã hoảng hồn định lăn sang một bên né tránh, thì lại thấy một vật dài uốn khúc phóng đến cuốn lấy thân thể to lớn của người kia kéo phăng ra ngoài!

Hàn Tiểu Tranh ngồi thất thần ra đấy, gã véo vào đùi mình một cái, cảm thấy đau nhói, mới biết đây là thực chẳng phải mộng!

Mọi xao động đã qua, màn đêm trở lại bình lặng, như thể chẳng có gì xảy ra cả, nhưng quả thật đã có một người suýt bị giết, mà hung thủ thì chắc bây giờ đã chết. “Ai đã cứu ta? Lại là người nào muốn cứu ta?”

Hàn Tiểu Tranh nghĩ mãi không ra câu trả lời. Chẳng biết nghĩ sao, gã gom hết mền gối chui xuống dưới giường, vùi đầu đánh một giấc!

Một đêm vô sự.

Qua ngày hôm sau, Hàn Tiểu Tranh bị đánh thức bởi tiếng gõ cửa, gã sợ người vào nhìn bộ dạng như vậy của gã thật khốn đốn quá, nên rón rén bò ra, đem mền gối trải phẳng lại trên giường. Vừa bước đến định mở cửa, thì thấy cửa bị bật tung ra, xém chút nữa kẻ đang xông vào đâm sầm vào người gã! Người mới vào vừa thấy Hàn Tiểu Tranh, chừng như rất kinh ngạc:

– Công... công tử dậy rồi à?

Hàn Tiểu Tranh lấy làm lạ, nhìn y hỏi:

– Lúc nào người cũng hồi hả như vậy sao?

– Dạ... dạ không phải, chỉ vì...

Người này ra vẻ luống cuống, bỗng như nghĩ ra điều gì, vội nói:

– Mấy ngày nay chỗ chúng tôi có xảy ra chút việc, cho nên tôi gõ cửa mà không thấy công tử trả lời, nóng lòng quá, sợ đã xảy ra điều gì nên mới mạo muội xông vào xem, thật là bậy quá.

Vừa xin lỗi, y vừa lui ra ngoài.

Hàn Tiểu Tranh đã cảm thấy tên này xông vào phòng như vậy, nhất định có gì kỳ quặc: “Hay là hẳn thấy mình không lên tiếng, nên tưởng là mình đã chết?”

Nghĩ đến đây Hàn Tiểu Tranh giật bắn người, nhưng giả thuyết này không phải không có chỗ đứng! Mà người mới xông vào hiển nhiên là người của Tả gia, như vậy thì phải chăng người của Tả gia muốn giết gã? Hàn Tiểu Tranh không khỏi rung mình, nếu quả như vậy thì bây giờ gã ở đây chẳng khác nào ngay trong hang cọp, nguy hiểm vô cùng. Nhưng Tả gia chẳng có lý do gì phải giết gã, có thể là gã suy nghĩ quá mức.

Hàn Tiểu Tranh tự chế giễu mình, nhưng nụ cười của gã bỗng sượng lại, vì gã nhìn thấy có mấy vết máu dưới đất! Có phải máu đêm qua đổ ra chăng? Gã vội lấy chân chà đi vết máu, trong bụng thắc mắc vì sao đêm qua không thấy người khác vào phòng, tại sao người đánh lén gã lại đổ máu?

Hàn Tiểu Tranh định thần bước ra ngoài. Dọc theo hành lang có vài gia nhân Tả gia, họ thấy gã đều lịch sự chào, nhường cho gã đi qua. Quang cảnh xem ra rất bình thường. Nhưng chắc chắn gã không thể ở lại Tả gia nữa, dù không bị người giết, chắc cũng bị những việc quái lạ làm gã phát điên. Lúc gã đến gặp Tả Trường Tiểu cáo từ, y khách sáo mời gã ở lại, nhưng rồi cũng sai người đưa gã ra về.

Cưỡi ngựa đi được một đoạn, Hàn Tiểu Tranh bỗng nghĩ đến A Vân, lại cảm thấy lo cho cô, trong tình cảnh này chẳng biết A Vân có bị chèn ép chăng? Gã vốn vì A Vân mà đến đây, chẳng ngờ rốt cuộc vẫn không giúp gì được cho A Vân. Lúc trước gã chỉ nghĩ bậy đoán bừa là A Vân làm dâu Tả gia sẽ không hạnh phúc, nhưng bây giờ thì gã thật sự thấy được điều đó. A Vân mới làm cô dâu chưa đầy một ngày, thì chồng đã biến mất tâm mất tích.

Điều làm Hàn Tiểu Tranh cảm thấy chán nản nhất là gã không chút khả năng giúp đỡ A Vân. Gã vốn là một thiếu niên rất tự tin, thường nghĩ trên đời này chẳng có chuyện gì mà gã không làm được, nhưng bây giờ gã mới hiểu trên đời này chẳng có mấy chuyện gã có thể làm được. Gã cảm thấy buồn cho chính mình, nên dáng vẻ tiu nghỉu trên lưng ngựa, không có phong cách dương dương đắc ý như lúc đến Hoa Thạch Thành hôm qua.

Đang đi qua một khoảng rừng, Hàn Tiểu Tranh bỗng cảm thấy trên đỉnh đầu có gió thổi vèo qua, liền thấy ngay trước ngựa có một người đứng chặn. Lần này gã hết

còn kinh ngạc, vì đã có quá nhiều chuyện làm gã kinh ngạc, cho nên chẳng còn sợ nữa.

Người phía trước lưng đeo kiếm, đầu đội nón thật rộng, sụp xuống che kín mặt. Hàn Tiểu Tranh tỏ vẻ lười biếng hỏi:

– Người cũng muốn giết ta chăng?

Giọng nói bình tĩnh lạ thường, khiến người kia giật mình. Y cất giọng trầm trầm:

– Chẳng ngờ người tuổi nhỏ mà võ công đã không tầm thường, bọn ta thật bị làm cả!

Hàn Tiểu Tranh không hiểu vì sao người kia nói vậy, gã cũng lười giải thích với y, bây giờ điều cấp bách là làm sao trốn thoát, vì ở nơi đây rừng rậm không người, có kêu cứu cũng vô ích. Gã định thúc ngựa chạy trốn, nhưng dẹp bỏ ngay ý định đó, vì đối phương có thể nhảy qua đầu gã dễ dàng như chim bay, gã mà giục ngựa chỉ e đầu đã lia khỏi cổ.

Làm sao đây? Hàn Tiểu Tranh im lặng suy tính. Điều kỳ lạ là đối phương vẫn dự dự, chưa bắt đầu ra tay.